

Edith Ayrton Zangwill

Kutsumus

Suomentanut Tuija Tuomaala

Kutsumus

EDITH AYRTON ZANGWILL

Kutsumus

Suomentanut
Tuija Tuomaala

Punos

Koneen Säätiö on tukenut tämän kirjan julkaisemista.

Englanninkielinen alkuteos: *The Call* (1924)

Sivun 362 runositaatti on muunnelma Alfred Tennysonin runosta ”Kevyen prikaatin hyökkäys”, suom. Yrjö Jylhä (1933).

ISBN 978-952-7566-00-8

ISBN 978-952-7566-01-5 (EPUB)

© Punos-kustannus 2023

Kustannustoimitus: Aki Räsänen

Kannen kuva: Library of Congress

Kustantaja: Punos-kustannus, Loviisa

www.punuskustannus.fi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

*Kunnioitusta tuntien omistan tämän kirjan kaikille niille,
jotka taistelivat naisten vapauden puolesta.*

Lowndes Square 57 oli tyypillinen Lontoon West Endin hienostotalo vastamaalattuine julkisivuineen, tahrattomine portaineen ja kiiltävine messinkisine oviheloineen. Ikkunoiden kukkalaatikot hoidettiin vuosisopimuksella, ja nyt niissä oli vaaleanpunaisia riippapelargoneja ja astereita. Talo oli niitä, jotka herättivät luottamusta kauppiaissa ja paheksuntaa sosiaalisissa. Ohi ajavat hevosvaunukuskit kohottivat piiskojaan kysyvästi tarjoten kyytiä kaikille, jotka astuivat ulos talosta, ja hyväntekeväisyysjärjestöjen sihteerit himoitsivat sen salonkeja iltapäiväkokouksilleen. Kun vaatimattomampi vieras ajoi oven eteen, hän oli salaa kiitollinen maksettuaan vuokravuonustaan ja sen livreepukuisesta ajurista muutaman shillingin ylimääräistä, ja uuteen työpaikkaansa saapuva palvelija totesi tyytyväisenä, että kyseessä oli luultavasti ”hyvä paikka”, jossa ei olisi liikaa tekemistä mutta sen sijaan yllin kyllin kaikkea muuta.

Sisätilat, joihin pulleanaamainen hovimestari johdatti vieraat keskittyneen kunnioittavasti, olivat täydellisessä sopu-soinnussa talon ulkoasun kanssa. Eteisaula oli valoisa ja melko leveä olematta liian avara, ja se oli kalustettu tavanomaisilla aulakalusteilla. Suuressa, kauniissa ruokasalissa oli suuri, kaunis mahonkipöytä ja suuri, kaunis sivupöytä sekä kauniit nahkatuolit. Ruokasalin takana oli pienempi huone, jota kutsuttiin kirjastoksi, vaikkei kukaan koskaan lukenut siellä eikä siellä ollut juuri kirjojakaan. Päivälliskutsuilla ja muissa tilaisuuksissa se kuitenkin palveli käytännöllisenä vaatesäilönä. Vielä taaem-

pana oli eversti Hibbertin piilopaikka: pieni väritön huone, jossa oli ylellisiä nojatuoleja. Yhdellä seinustalla oli kirjoituspöytä, sekin lähinnä vain vertauskuvallisesti, sillä eversti ei koskaan kirjoittanut muuta kuin sekkejä. Kunniapaikalla takanreunuksella oli muotokuva rouva Hibbertistä, sievästä vaaleasta naisesta, jolla oli kiinansiniset silmät ja kuohkeat hiukset. Seinillä oli kuvia kilpahevosista ja muutamasta messiporukasta. Nurkassa oli golflaukku täynnä mailoja, ja pikkupöydälle kätevästi käden ulottuville oli aseteltu sikarilaatikko, hopeinen savukkeensytytin ja karahviteline, jossa oli pulloja, sifoni ja laseja. Kirjallisuutta edustivat metsästys- ja urheilulehdet *Field*, *Sketch*, *Sporting Times* ja *Country Life*. Huoneessa tiivistyivät everstin elämän kolme mieltymystä: mukava elämä, urheilu ja vaimo.

Seuraavaa kerrosta hallitsi rouva Hibbert. Siellä oli valkoi-sella ja kullalla sisustettu suuri kaksiosainen salonki, jonka kalusteet olivat niin kutsuttua Ludvig XVI:n tyyliä ja jossa rouva oli saavuttanut arvossa pidetyn yhteiskunnallisen aseman, sillä hänen ”pikku kutsujaan”, joiksi hän suuria vuosittaisia juhlatilaisuuksiaan nimitti, olivat kunnioittaneet läsnäololaan jopa kuninkaalliset. Vieläkin enemmän talon emännästä kertoi hänen budoarinsa, joka avautui porrastasanteelta. Oli-pa vuodenaika mikä tahansa, tuo huone oli valoisa ja viehättävä, vaikkakin hivenen keinoitekoinen kasvihuonekukkineen, Dresdenin posliineineen ja pienine pöytineen, jotka oli lastattu täyteen hopeisia pikkuesineitä. Kaikkialla oli valokuvia, pääasiassa komeista nuorukaisista, mutta joukossa oli näkyvällä paikalla kuninkaallisen perheen ylimielisen jäsenen kuva, jossa oli vielä ylimielisempi omakätinen nimikirjoitus. Kuva esitti tanakassa keski-iässä olevaa herrasmiestä, tosin se oli otettu jo kymmenkunta vuotta aiemmin, jolloin Hibbertin piirit tapasivat ”rakasta prinssiä” tämän huikentelevaisina Walesin-vuosina paljonkin.

Seurusteluhuoneiden – joita tuo kiinteistöväliittäjien käyttämä termi kuvasi erittäin hyvin – yläpuolella olivat luonnolli-

sesti makuuhuoneet. Eversti ja rouva Hibbertin valtava makuuhuone oli juuri sellainen kuin odottaa saattoi aina pylvässängyn pitsipäiväpeitoista pukeutumispöydän kilpikonnanluisiin hiusharjoihin, joita koristivat kultaiset nimikirjaimet – hopeisista toalettarivikkeistä kun oli tullut niin mahdottoman tavallisia, rouva Hibbert valitti. Ainoa poikkeama eliitin tavanomaisesta asunnosta oli se, että avioparin makuuhuoneita oli vain yksi. Mitä kerroksen muihin makuuhuoneisiin tuli, nekin olivat yllellisiä ja luonteettomia, ja niitä selvästikin käytettiin vain harvoin.

Seuraava kerros oli palvelijoiden hallussa. Sen jälkeen leveä portaikko ja sen paksu villamatto kutistuivat huopamatolla päällystetyiksi kapeiksi, suoriksi portaiksi.

Ylimmällä tasanteella, missä huopamatto lopulta päättyi, tuli vastaan ensimmäinen epätavallinen seikka. Eräs ovista oli raollaan, ja huoneesta sen takaa kuului omituinen sihisevä ääni. Ovenraosta luikersi heikko mutta vielä omituisempi haju. Joku höperö palvelija oli ilmeisesti paistamassa myöhäistä, pahanhajuista lounasta makuuhuoneessaan.

Kun oven työnsi auki, saattoi nähdä, ettei huone ollut makuuhuone eikä siellä seisova tyttö ollut palvelija. Yksikään talon palvelijoista ei olisi alentunut pukeutumaan muodottoon siniseen puuvillatyötakkiin ja vielä vähemmän rumiin tummiin suojalaseihin, joita sivuläpät rumensivat entisestään. Laboratoriopöytä ja sen posliinialtaat, kaasuhanat ja vetokaapit paljastivat huoneen luonteen, mutta sillä hetkellä kaikkea hallitsi pöydällä tytön edessä sihisevä kaasuliekki, joka loimotti kahden metallipuristimiin kiinnitetyn pienen tumman esineen välistä. Liekki erottui tavallistakin kirkkaampana, koska kaihtimet oli vedetty alas, epäilemättä pitämään kuuma heinäkuinen auringonpaahde ulkona. Se sai oudon violetin valon lankeamaan ympärillä oleviin esineisiin, kuten pieniin sektorinmuotoisiin metallilaatikoihin ja sekaisiin vyyhteihin paksua mustaa metallilankaa, mutta ennen kaikkea tytön kasvoihin ja

metallijalustojen kanssa puuhasteleviin kalpeisiin käsiin. Hän näytti pyörittelevän ruuveja, ilmeisesti saadakseen loimuavan liekkisuihkun käyttäytymään rauhallisemmin.

Pian tyttö onnistuikin siinä. Liekki lakkasi roihuamasta, suuntautui tasaisen kirkkaana vakaasti ylöspäin ja nuoli pienen tumman esineen pohjaa, ylemmän noista kahdesta, jotka oli kiinnitetty pöytään ja joiden katsoja nyt havaitsi olevan kaarilamppuja. Sihisevä ääni vaimeni ja muuttui säännöllisemmäksi.

Tyttö näkyi tasaisemmassa valossa paremmin, joskin hänellä oli yhä suojalasit päässään. Katsoja saattoi nähdä, että hänellä oli kiharat ruskeat hiukset ja selväpiirteiset kasvot, mutta valokaari sävytti hänen ihonsa yhä kalvakan sinertäväksi. Hän oli kääntynyt kohti suurta vastuslankakelojen telinettä, joka oli noin puolen metrin korkeudella hänen vieressään. Äkkiä liekki leimahti taas entisellä voimallaan.

”Pahus!” Huudahdus oli tarmokas. Ainakin tyttö oli ihminen!

Tyttö suoristi selkänsä ja alkoi kiertää metallipidikkeiden ruuveja uudelleen. Ovelta kuului koputus, ja sisään astui vastausta odottamatta pienikokoinen rouva silkkihame kahisten. Hän pysähtyi äkillisesti, huudahti kauhusta ja suojasi käsillä silmiään.

”Ursula kulta! Mikä kauhea valo! Mikä löyhkä!”

”Hyvä on, äiti.”

Tyttö oli jo sammuttanut valokaaren. Nyt hän otti lasit silmiltään paljastaen varsin kauniit tummat silmät ja meni sitten vetämään kaihtimet ylös.

”Aurinko paistoi sisään niin kirkkaasti”, hän selitti. ”Mutta ikkunat ovat auki, haju haihtuu nopeasti. Mikä sinut tänne ylös toi, äiti? Siitä on kuukausia, kun viimeksi soit laboratoriolle ni tällaisen kunnian.”

”Ja siitä sinä olet vain iloinen”, rouva Hibbert sanoi nau-raen. Huomautus ilmaisi suurempaa ymmärrystä kuin naisen

sievä mutta melko pörheä olemus olisi antanut olettaa.

”Tulin nytkin vapisten pelosta, että poksautat pääni irti. Etkö koskaan istu niin kuin kunnan kristityt? Anna minulle tuoli.”

Ursula veti tottelevaisesti esiin pari korkeaa laboratorio-jakkaraa, mutta vaikka rouva Hibbert kapusi niistä toiselle – pikkuruiset kengät pompadourkorkoineen ja kultasolkineen jäivät roikkumaan lattian yläpuolelle – tyttö itse ei istunut toiselle. Kuten hänen äitinsä sanoi, hänellä ei ollut tapana istua.

”Onko sinun pakko puhua kuin olisin joku hirviö?” tytär kysyi viitaten äidin aiempaan huomautukseen. ”Olenko joskus muka poksauttanut pääsi irti?”

”No et, mutta mistä sitä tietää, mitä minulle voi vielä sattua täällä. Haju ei ole hälvennyt. Oletko varma, ettei tuosta vuoda kaasua?” Rouva Hibbert silmäili bunsenlamppua huolestuneena.

”Aivan varma, äiti. Mutta sinun mieliksesi...” Ursula sytytti tulitikun.

”Hyvänen aika, tuo on vaarallista!” rouva Hibbert kirkaisi. ”Ja sinä sanot tekeväsi tiedettä! Jopa minä tiedän, ettei kaasuvuotoa etsitä tulitikulla. Kun muutimme tähän taloon, yksi työmiehistä sai tuolla tavalla aikaan valtavasti tuhoa. Palvelijoiden ruokailuhuone piti tapetoida uudestaan.”

”Mutta kaasuttomien vuotojen etsiminen sytytetyllä tulitikulla ei ole vaarallista,” Ursula nauroi. ”Ei hätää, äiti. Lehdenmyyjät eivät tämän takia huutele kaduilla: ’Kauhea tragedia Lowndes Squarella!’” Hän sytytti uuden tulitikun.

”No hyvä, kaikki tuntuu olevan kunnossa.” Vaikka rouva Hibbert oli siltä osin rauhoittunut, tyttären liikkeet olivat ohjanneet hänen huomionsa toiseen häntä kuohuttavaan seikkaan.

”Ursula, miten kamalassa kunnossa sinun kätesi ovat! Ne hän ovat aivan noessa.”

”Se lähtee kyllä pois.” Ursula hankasi käsiään rievulla.

"Niin, mutta se pilaa ihosi. Ja sinulla on poskessakin iso musta tahra. Mikset voi tehdä kokeitasi käsineet kädessä ja paksu huntu kasvojen edessä, kuten olen monet kerrat pyytänyt?"

"Voi äiti, mikä riesa sinä olet." Sanat olivat hyväntahtoiset, vaikkakin epäkunnioittavat. "Mitä väliä minun käsilläni tai kasvoillani on? Aivan kuin minulla olisi ihmeellisen hieno hiipiä, joka voi mennä pilalle. Ei ole, joten ei siis minkäänlaista huolta sen suhteen."

"Pötyä!" Äidillinen ylpeys nousi sotajalalle. "Sinä olet toki ruskeaverikkö, mutta sinulla olisi oikein kaunis iho, jos vain pitäisit siitä vähänkin huolta. Tällainen hirvittävä ilma ja kamalat leiskuvat liekit pilaisivat kenen tahansa ihon. Ei ihme, että näytät vähän kelmeältä. Kun tulin sisään, täällä oli kuin manalassa, paitsi että kaiken lisäksi tänne piti kavuta portaita pitkin. Mutta kun levität ihomaalia kasvoihisi, niin kuin silloin everstin illalliskutsuilla, näytät varsin kauniilta. Kaikki sanoivat niin. Eikö lordi Spencer sanonutkin isäpuolellesi, että sinä olit paikalla olevista tytöistä sievin. Musta helmi, siksi hän sinua kutsui, ja tiedäthän sinä, miten ankarasti lordi arvostelee naisia."

"Minusta se oli hirvittävän röyhkeää. No, tätä helmeä ei heitetä lordi Spencerille. Sitä paitsi luulen, että eversti keksi sen omasta päästään. Sinun kunnianarvoisa puolisosi väittäisi mustaa valkeaksi vain miellyttääkseen sinua, joten hän ei tosiaankaan epäroisi sanoa minun sameaa likaisenharmaata ihoa-ni helmiäishohtoiseksi."

Ursula oli kääntynyt laitteidensa puoleen ja koski varovasti yhteen hiilikärjistä. "Ei, sinä olet tämän perheen kaunotar, äitiseni", hän puheli hajamielisenä, "äläkä yritä kiemurrella siitä irti. Jos sinä sen sijaan likaisit *omat* pikku kätösesi, se olisi aivan eri asia."

Rouva Hibbert vilkaisi tyytyväisenä pieniä käsiään, joissa oli sormuksia ja täydellisesti hoidetut vaaleanpunaiset kynnet.

”Älä ole naurettava, Ursula”, äiti esitti lempeän vastalauseensa.

Äiti ja tytär vaikuttivat olevan hyvissä väleissä, vaikka olivatkin hämmästyttävän erilaisia. Heidän suhteensa oli melkein kuin leppoisan, kiireisen aviomiehen ja sievän, tyhjäpäisen vaimon.

”Onneksi olet sentään yhä noin hupsu, vaikka oletkin niin älykäs.”

”Äitikulta, mihin tämä kaikki vielä johtaa?” Ursula tekeytyi ankaraksi. ”Tunnen kyllä sinun metkusi, sinä katala nainen!”

Tyttö oli ilmeisesti päättellyt, että hänen pieni hiilikärkensä oli jäähtynyt tarpeeksi, jotta siihen saattoi koskea, sillä hän otti sen nyt metallipidikkeestä, piteli sitä ylhäällä ja tarkasteli hartaana. Auringonvalo osui hänen kasvoilleen ja paljasti, että hänen silmänsä olivat tummansiniset eivätkä pähkinänruskeat, kuten useimmat kuvittelivat.

”Miten surkeita hiilikärkiä”, tyttö mutisi.

”Ursula, minä todella toivon, että olisit läsnä, kun kerran olen raahautunut kaikki nuo portaat ylös puhuakseni sinulle, etkä pilaisi käsiäsi entisestään koskemalla noihin likaisiin puikkoihin”, rouva Hibbert sanoi loukkaantuneella äänellä. ”Olen sanonut sinulle monta kertaa, ettei sinun pitäisi sulkeutua tänne yksin pois ihmisten ilmoilta. Sinulla voisi yhtä hyvin olla kyttyräselkä tai ristihuuli!”

Tyttö oli laskenut hiilikärkensä tottelevaisesti alas. Hän meni istumaan toiselle jakkaralle ja otti kasvoilleen liioitellun tarkkaavaisen ilmeen.

”Äiti hyvä, näinkö kunniallinen nainen käyttäytyy?” tytär kysyi leikkisästi, mutta hänen äänestään kuului ärtymys. ”Etkö sinä juhlavasti vakuuttanut, että jos tulisin niihin everstin juhliin, jättäisit minut loppusesongin ajaksi rauhaan? Olenhan minä kertonut, että minun pitää kirjoittaa uusiksi se esitelmä, jonka pidän tieteenedistämisseurassa Plymouthissa syyskuun alussa. Siihen on tuskin kahta kuukautta. Jos osallistun ilta-

menoihin, minusta ei ole seuraavana päivänä mihinkään. Minulla ei yksinkertaisesti ole varaa tuhлата aikaa.”

”Minusta sinä olet tyly, ja se on rankkaa minulle.” Rouva Hibbert parka näytti olevan kyynelten partaalla. ”Kaikki muut tytöt ovat mielissään päästessään ulos, ja täällä sinä olet, melkein kolmenkolmatta vanha, etkä ole koskaan käynyt missään etkä edes näyttäydy kenellekään. Kuvittele, miten se vaikuttaa minuun. Minun täytyy käydä ulkona yksin vuosi toisensa jälkeen ilman ketään, jolle puhua. Ihan kuin minulla ei tytärtä olisikaan.”

”Äiti parka, onhan se sääli.”

Ursula ei voinut olla hymyilemättä mielikuvalle suositusta äidistään vaeltelemassa seurapiireissä surkeana ja hiljaisena, mutta hän puristi silti tämän liljanvalkoista kättä myötätuntoisesti.

”Mutta äiti, jos aloittaisin seuraelämän, minun pitäisi mennä kaikkialle tai ihmiset pahoittaisivat mielensä. Miten voisin tehdä työtäni? Ja onhan sinulla eversti, et sinä meitä molempia tarvitse.”

Rouva Hibbert ei leppynyt. ”Sinun isäpuolesi on täysin eri asia. Sitä paitsi ei ole kyse vain siitä, että minä haluaisin sinut mukaani. Ihmiset puhuvat, kun et koskaan näyttäydy missään. Eivät he tietenkään osaa kuvitella, että tyttö voi vapaaehtoisesti lukita itsensä kuumalle haisevalle ullakolle koko seurapiirikaudeksi. Se sietämätön rouva d’Arcy Jenkins sanoo kaikille, että pidän sinut syrjässä, jotta ikäni ei paljastuisi. ’On kovin vaikea uskoa, että teillä oikeasti on aikuinen tytär, rakas rouva Hibbert, varsinkaan kun emme koskaan näe häntä’, hän sanoi tässä yhtenä päivänä inhottavan naurunsa säestämänä.”

”Se ilkimys! Älä välitä, mami, se johtuu vain siitä, että hän on kateellinen sinun vartalostasi. Oliko se juuri rouva d’Arcy Jenkins, joka istui meidän vieressämme niillä everstin illallisilla? Se kuohahteleva nainen, jonka maha pursusi? Jos lähtisin sinun kanssasi ulos, hän sanoisi vain, että raahasit minut mu-

kaan pelkästään taustaksi, jotta näyttäisit itse paremmalta. Ja tausta minä olisinkin. Tiedätkö, äiti”, Ursula kietoi käsivartensa hellästi äitinsä harteiden ympäri, ”sitä mukaa kuin minä vanhenen, sinä tunnut vain nuortuvan. Elän toivossa, että jonakin päivänä minulle esitetään kysymyksiä ihastuttavasta tyttärestäni.”

”Älä hulluja puhu!”

Nuhtelusta huolimatta rouva Hibbertin nauru kuulosti tyytyväiseltä. Ursulan sanat olivat tietenkin järjettömät, mutta hänen äitinsä hoikka varsi ja kauniit rypyttömät kasvot saivat tämän kieltämättä näyttämään tyttöseltä. Vaikka kaulassa ja käsissä näkyikin tiettyjä vanhenemisen merkkejä ja sinisten silmien katse oli jossain määrin haalistunut, kukaan ei olisi uskonut hänen olevan pitkän, synkännäköisen Ursulan äiti.

”Voi, katso nyt, kultaseni!” tuo pieni rouva huudahti ja hypäsi jakkaralta ojentaen teatraalisesti käsivarttaan. ”Minun hihani on pilalla, se on mustana liasta! Mikset anna lakaista ja pyyhkiä täältä pölyjä aamuisin?”

”Olen pahoillani, äiti.” Ursula tuli anteeksi pyydellen apuun. Vasta kun hän oli polvillaan ja pyyhki likaantunutta hihaa varovasti nenäliinallaan, hän lopulta kuuli todellisen syyn äitinsä poikkeukselliseen vierailuun.

”Tiedäthän sinä, Ursula, etten *koskaan* pyydä sinulta mitään, mikä häiritsee työtäsi”, rouva Hibbert muistutti loukkaantuneena. ”Haluan aina, että kaikki tekevät juuri niin kuin heille itselleen parhaiten sopii, enkä välitä itsestäni. Et voi väittää, että olisin itsekäs. Mutta minä tosiaankin ajattelen, että päivä joella olisi esitelmällesi hyväksi. Se virkistäisi miel-täsi.”

”Kokonainen päivä!” Ursula tukahdutti huokauksen. ”Haluatko välttämättä mukaan juuri minut? Eikö eversti lähde?”

”Ei, sehän siinä onkin. Siellä on niin pitkäveteistä yksin.” Rouva Hibbertin kasvot kirkastuivat. Hänestä tuntui, että hän oli tehnyt asian selväksi. Niin kuin hän aina teki.

”Isäpuolesi on juuri saanut inhottavan valamieskutsun. Olen varma, että nuo tuomarit ja muut järjestivät sen ihan vain minua kiusatakseen, sillä miksi he muuten olisivat valinneet kaikista päivästä juuri torstain. Kumpikin edellinen kerta, kun hänen olisi pitänyt mennä sinne, sattui hyvin hankalaan aikaan. Ensinnäkin ensimmäinen päivä naimisiinmenomme jälkeen, muistatko – ei, sinähän olit koulussa – mutta se tosiaan pantiin merkille, ettei hän ollut siellä. No, mutta mitä Henleyn soutukilpailuihin tulee, ensi viikon torstai on soutu-jen ensimmäinen päivä, ja olen pyytänyt kahta nuortamiestä...”

Ursula nauroi tarttuvasti. Se valaisi hänen kasvonsa, jotka olivat levossa hiukan synkät. ”Sitä se siis oli”, hän sanoi. ”Haluat minun tulevan Henleyn esiliinaksi? Voi teitä laiminlyötyjä naisia! Mihin perheenäidit vielä joutuvatkaan, minun nuoruudessani oli toisin. Nykyaikaisella äidillä on kauhea vastuu! Hyvä on, mami. Minä tulen sinulle esiliinaksi. Nuo kaksi nuortamiestäsi – varmaan pikku sotilaspoikia?”

”Kyllä, kapteeni Talbot ja herra Cartwright.”

Ursulan arvaus ei ollut erityisen tarkkanäköinen, sillä miltei kaikki hänen äitinsä tuttavat olivat armeijan palveluksessa. Armeija edusti edelleenkin yhteiskunnallisen arvoasteikon kahta ääripäätä; keskikerrosten väkeä siellä ei juuri ollut, sillä ylemmyydetuntoiset käsityöläiset pitivät sotilasta perheessä häpeällisenä ja ammattimiehet saavuttamattomana ylellisyytenä.

”Esittelin sinut kapteeni Talbotille sillä ainoalla kerralla, kun alennuit ilmestymään yhdelle keskiviikkoillallisistani”, rouva Hibbert muistutti.

”Ai niin, muistan kyllä. Pitkä, tanakka mies, joka näytti epäilevän, että hänen viiksensä olivat saattaneet pudota sen jälkeen kun hän oli viimeksi tunnustellut niitä. Hänen piinallisen tyrmistynyt katseensa, kun kerroin etten ollut koskaan ollut Ascotin tai Oaksin hevoskilpailuissa, oli aika sääliittävä. Ja kun

Mukaansatempaava romaani naisten äänioikeus- taistelun ja ensimmäisen maailmansodan pyörteistä

Ursula Winfield on nuori, työlleen omistautunut kemisti 1900-luvun alun Britanniassa, jota ravistelevat ensin suffragetit ja sitten ensimmäinen maailmansota. Hän on myös yläluokkainen kaunotar, johon ihastuvat herkästi niin vanhemmat kollegat kuin nuoret sotilaatkin. Naisiin kohdistuvat odotukset eivät kuitenkaan aina vastaa naisen omia pyrkimyksiä, ja Ursulakin kokee pettymyksiä sekä työssä että rakkaudessa. Voisiko naisten äänioikeus ratkaista ongelmat?

Edith Ayrton Zangwillin (1875–1945) tunnetuin romaani *Kutsumus* ilmestyi vuonna 1924. Se on verevä kertomus sadan vuoden takaisesta englantilaisesta luokkayhteiskunnasta ja etenkin sen naisista. Samalla se on ainutlaatuinen aikalaiskuvaus äänioikeustaistelusta ja uhrauksista, joita naiset olivat sen puolesta valmiita tekemään. Sukupuoliroolien ja -odotusten tinkimättömänä kuvaajana Zangwill onkin taitavimmillaan. Kirjan keskeinen teema on ajaton: miten yhdistää naisena ura, ihmissuhteet ja poliittinen aktiivisuus.

Uskomaton tarina perustuu osittain kirjailijan äitipuolen, fyysikko Hertha Ayrtonin elämään.